

Z NÁLEZŮ A ZTRÁT

A jak se přibližuji k dubnu a vidím ty dny, jeden
vyšklubnu a co spatřím proti světlu:

v nespisovném koutku zahrady hýčká do bahna
zašlapanou náušnici, na Hyde Park láká, ale nejsou
to ani Vrchlického sady, je to jen rozmáčená hrouda
zeminy za domkem u nádraží.

Květen za fešáka. V podpaží noviny, které hned
kradu, a co se nedočtu proti světlu:

kdo sázel, kdo opravil chyбку, že tiskl tenhle a jiný
rovnal na hromadu, z níž další vyhazuje, ovšem je
tu i žena, co chytat odmítá, stojí v rozmáčené
hroudě zeminy za domkem u nádraží, zkřížené
nohy tlumí třes.

Červen-poděs vtrhl s tancem svatého Víta.

Klidu jak na řemenici, jedno pískle života za
druhým, co bych rozvážně naléval, je surově
trysklé, až to bolí a pálí. Z rozmáčené hroudy
zeminy za domkem u nádraží sbírá se ta žena.
Náušnici našla.